

ĐU CH M H I CHO CU C Đ I

Cu c s ng t p n p.

Ng i đ i nhi u vô k . Nhi u đ n n i h g p nhau, quen nhau bi t nhau r i không nh nhau, l a nhau nh vô tình ch a h quen bi t..

TÔI và cái th ng TA trong tôi đ ng nh bi n m t. T lâu, tôi trùn mình vào cái v m c c m, hoài nghi. Tôi ch ng tin ai. Làm gì có chúng ta. B n bè ? Toàn nh ng k l i đ ng nhau. Ng i ta toàn nói cái chuy n xa x m, còn th c t i thì bao nhiêu là b t công ngang trái. Tôi l đ ng khi m i l n th y cô gi ng. Đ i h c đ làm gì. Anh tôi đ y, ch tôi đ y. Tráu gì ng i h c v r i cũng nh không. Cu c s ng t p n p. Cu c s ng đ a mang.

R i m t chi u th t may m n cho đ i tôi. Cánh chim én chao nghiêng t ng ch ng đ xòa xu ng m t đ ng bê tông nh ng lông và n ng. Ánh n ng m t tr i thoa đ u lên tóc tôi. Đ ng lúc đ m chiêu nghĩ ng i v càn bèo trôi đ t, v càn c i hôm nào th y giáo gi ng m t cách say s a. Càn c i hay đ i tôi. Nh con thuy n không c p b n. Bóng chi u quay ch p c gót b c phiêu du c a ng i l ng t . Đ con Nai b chi u đánh l i, đ h n ng i trôi đ t tr i xa. B ng đầu m t cánh tay xoay g n che l y c p nh n t c a tôi. Nh quen bi t, nh thân tình. Tôi ch a k p nh n ra ai thì cánh tay buông th , kèm theo đó là n c i kh ái. Cu c s ng đôi lúc cũng b t ng . Đi u kì đi u x a nay có ai bi t tr c bao gi . H nh phúc chính là đi u bí m t.

Tôi g p ng i y trong m t l n tình c nh th . Ông Tr i đôi khi ch i ác, b t ng i x a nay ch ng mu n tin ai l i ph i tin. Tin đ n m c cu ng si, ng mình là con chiên su t đ i ngoan đ o.

Tôi và c u y quen nhau t khi chúng tôi b c chân vào l p 6. Khi y chúng tôi ng i cùng bàn.

BÀI D THI S 12

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ hai, 06 Tháng 11 2017 06:20 -

Nhưng ngày đầu làm quen, tôi cũng không có ấn tượng mạnh mẽ và chắc chắn cũng không ấn tượng mạnh mẽ đối với tôi. Lâu dần chúng tôi cùng nô đùa, cùng học, cùng cười rúc rích trong những giờ chơi. Trong mắt tôi, cậu ấy là một người hơi hoạt bát, năng động hay nói nhảm. Cậu ấy hay nói những chuyện vu vơ những buồn cười lắm

.

Đ

ấn

ấn lúc tôi phá ra cười như điên.

Đầu đầu biết

cậu ấy, trong trí nhớ tôi

có lẽ là một người. Một người của cậu ấy rất thú vị và tôi thường gọi một người là

“

người của cậu ấy”. Về phần tôi thì tôi có hơi trái ngược hẳn cậu ấy. Tôi ít cười, sống trầm và khó hòa đồng với bạn bè, vậy nên rất ít bạn chơi với tôi ngoài Trí

– tên của cậu ấy.

N

goài ra

tôi còn

có vài người ngoài không được của nhìn giống như Trí. Thời gian đầu tôi cũng chỉ coi

Trí

như

một người

bình thường

như bao bạn bè khác. Nhưng

ng sau một

lần

, một

lần

khi tôi như mãi

.

Đó là một buổi chiều mùa đông, gió khô và lạnh, khi tôi đang trên đường đi học về bỗng tôi nhìn thấy ai như thấy Trí bên mình khi nhìn kỹ rồi thì đúng là nó, mà sao nó lại bạn tôi trong học chơi đường thế này? - tôi tự hỏi. Sau đó tôi mới sắp xếp ra chuyện hơi sáng, chuyện thấy Trí với thấy tôi này có gây gì với nhau chắc thì nó thì không chuyện thấy Trí đây mà. Về phần nghĩ tôi vẫn phân vân có nên quay lại giúp Trí hay không, vì tôi cũng nhát gan lắm. Nhưng rồi một suy nghĩ chợt vụt lên, tôi nghĩ

“

dù gì thấy Trí nó cũng là bạn mình với rồi đi nó một mình đi một với năm sáu thấy sao được. Thế là tôi quay xe rồi đi thật nhanh đến bên thấy tôi, tôi đứng xe ngay chỗ Trí, nhìn Trí, một nó xanh như tàu lá chuối rồi nhìn bạn tôi, thấy nào một trông cũng hình hình hèn hèn trông kinh thốt. Tôi lấy hết can đảm quát lên

:

BÀI D THI S 12

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ hai, 06 Tháng 11 2017 06:20 -

- Có chuyện gì mà tôi bây giờ đang đứng ngẩn ngơ?

Quát xong tôi cảm thấy run run chẳng biết nó sẽ làm gì mình nữa. Thấy Hời nó cũng quát tôi :

- Mà không có chuyện gì ở đây thì về đi nhieu chuyện coi chẳng ăn độn đâu.

Tôi nhìn tiếng:

- Mà có ngon mà đánh tao đi chú tao là công an xã đây có tin tao kêu ông nùm cậu tôi bây giờ đây đánh cho mất trí não không? Tao đi cho ông rồi đây chúng bọn ông kêu ông đi đến giờ khôn hơn thì giờ tán hớt đi !

Không ngờ tôi nó sẽ thốt, đứng ngẩn ngơ đứng đi về mà không quên kèm theo một lời dè nạt tôi. Tôi đưa Trí về đến nhà cậu y, nhà Trí cũng khá rộng rãi nhà có Trí và hai cậu y. Tôi hỏi cha mẹ Trí đâu thì cậu y nói rằng cha mẹ cậu đi làm ăn xa thật rồi. Tôi chia tay cậu y khi trời đã chập tối, cậu y cảm ơn tôi rồi rít. Tối sau hôm ấy, ngày nào cậu y cũng chờ đông tìm đến chơi với tôi, đứng ngày trôi qua tình bạn của chúng tôi càng sâu đậm hơn. Chúng tôi thường hay chia sẻ những chuyện buồn vui hay những niềm vui của bạn thân. Chúng tôi luôn giúp đỡ lẫn nhau trong học tập, đưa bạn thì cho đưa bạn thì cho. Nhưng là Trí, cậu y luôn chờ cho tôi rồi thì mới đi. Chúng tôi thường hay học nhóm với nhau. Một hôm tôi sang nhà cậu y học nhóm, đang học thì bỗng đi ra ngoài nhà cậu y reo lên, Trí xuống nghe, một lúc sau cậu quay trở lại một cậu có vẻ buồn buồn và nói rằng cậu có việc phải ra ngoài một chút nếu tôi thích thì cậu ở lại thôi. Nói xong Trí đi không kịp cho hỏi chuyện gì. Tôi đứng nhìn, vẻ mặt cậu y ngạc nhiên qua bàn học của Trí, tôi vô tình nhìn thấy quyển nhật ký của cậu y. Bỗng thì nói không được coi vì đó là riêng tư của cậu y nên tay tôi liền cầm lấy. Tính t

há
y máy tò mò của tôi nổi lên. Tôi cảm thấy quyển nhật ký lên và bắt đầu đọc. Tôi đọc xong trang, rồi bỗng tôi đọc kĩ
một trang được viết bằng bút bi để với nội dung như sau:” Ngày 1/5, hôm nay là ngày tôi nhớ nhất của tôi, hôm nay tôi phải ra tòa với cha mẹ để chúng tôi nuôi dưỡng mình. Ôi, cha mẹ ơi sao ha

ai nghĩ ai nên làm như vậy để con phải khổ hơn một trong hai, con sẽ biết chọn ai đây khi con được yêu thương cả hai, bây giờ con chỉ cần sao gia đình mình lại hạnh phúc bên nhau như xưa”. Đọc đến đây cậu hỏi tôi nghĩ sao về nó vì quá bất ngờ. Tôi thốt không ngờ rằng một người

